

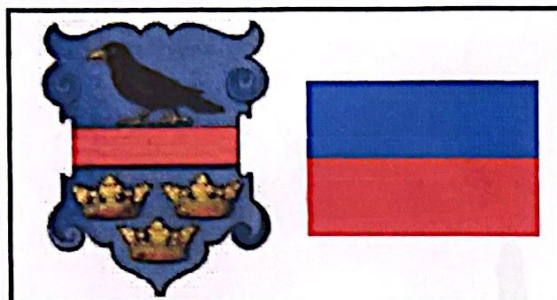
9.7.1948 ח"ש תש"ח ב' בתמוז : לפז

27.8.1928 ח"ש תש"ח א' באב : נולד

יצחק רבין

יצחק נולד בעיר פרובוזנה שבגליציה

מוטו לאומי: אין

גליציה ובוקובינה בצהוב מתוך מפה ישנה.

גרמנית פולנית	שפה רשמית
לבוב	עיר בירה
שטח - סה"כ - % מים	785,500 קמ"ר xx%
אוכלוסייה - - צפיפות	כ-6,400,000 (1888) 81/קמ"ר
הקמה - מוצהר - הכרה	חלוקת פולין 1772 1773
התפרקות	1918
מטבע	כתר אוסטרי
אזור זמן	UTC +2
המנטים לאומיים	?
סיומת אינטרנט	אין

גליציה - (גרמנית: Galizien, אוקראינית: Галичина, פולנית: Galicja, אידיש: גאליציע) או **גליציה ולחוזמריה** - (ישות גיאוגרפית אשר הייתה מורכבת מפולנים ואוקראינים) חבל ארץ במזרח אירופה מצפון להרי הקרפטים. נסיכות עצמאית מ-1087 ומשנת 1772 עם חלוקת פולין ועד 1918 ארץ כתר אוטונומית בקיסרות האוסטרו-הונגרית.

גליציה מחולקת ל**גליציה המזרחית** שבירתה היא לבוב באוקראינה ו**גליציה המערבית** שבירתה היא קראקוב בפולין. בחלקה המזרחי של גליציה היו הוותנים רוב האוכלוסייה, והפולנים מיעוט ניכר בגדלו, בעוד שבחלקה המערבי, מעבר לנהר הסן, היו הפולנים רוב מוחלט.

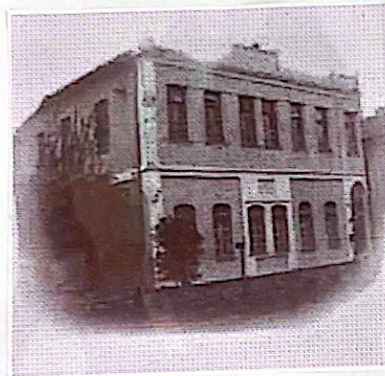
בשנת 1933 עלה עם הוריו לארץ.

יצחק למד בביה"ס "חביב"

בית הספר העברי הלאומי הראשון - "חביב"

בשנת תרמ"ו (1886) בראשון לציון הוקם בית הספר העברי הראשון בעולם, בית ספר "חביב".
על מרדכי לובמן הוטל התפקיד להקים את בית הספר העברי הראשון בארץ ובתבל כולה.

כתה משוחזרת בביה"ס "חביב"

סיים שבע שנות לימוד והחל לעבוד כמסגר.

מה אומרים כשנפרדים?

מה אומרים כשנפרדים

ובאמת מה כבר אפשר לומר?

אותם מילים שגרתיות

"שלא אשכח"

"שאזכור אותך בכל הזדמנות"

"שלעולם לא אוכל להוציא אותך מראשי"

מה אומרים שנפרדים,

כאשר העיניים מולך מבקשות שתאמר קצת יותר

ומחזקת את בקשתן בדמעה.

עמוס אטינגר

בגיל 14 הצטרף לגדנ"ע.

גדנ"ע (גדודי נוער)

גדנ"ע (גדוד נוער) – פיקוד ייעודי בצה"ל , יורש חג"ם
(חינוך גופני מורחב, - או מוגבר) ו "עלומים" (כינויי מחתרת
לגדוד-הנוער של ה"הגנה"). מפקדת פיקוד גדנ"ע מחולקת
לארבעה: מבצעים, חינוך, מינהל ואפסנאות.
הגדנ"ע פעיל בבתי – ספר תיכוניים, בתיאום עם משרד החינוך
ומנהלי בתי-הספר.

מארצות רבות באו לישראל ללמוד מהגדנ"ע.
במלחמת העצמאות (1947) אומנו הגדנ"עים כעתודה לצה"ל,
אך לא הייתה מגמה לשתפם בלחימה. ילידי 1931 גויסו
באלפיהם ועברו אימון בסיסי. היו גדנ"ע-אויר, גדנ"ע-ים,
גדנ"ע-שריון, גדנ"ע תותחנים וכיו"ב.

בזמן שהותו בגדנ"ע נפצע בראשו, גם לאחר פציעתו
המשיך באימונים.

יצחק שירת שנה כנוטר בסרפנד

דף 1 מתוך 2

משטרת היישובים העבריים - ויקיפדיה

משטרת היישובים העבריים

מתוך ויקיפדיה, האנציקלופדיה החופשית

משטרת היישובים העבריים (Jewish Settlement Police), כוח משטרה יהודי לגלי שפעל בחסות הבריטים בתקופת המנדט.

משטרת היישובים העבריים הוקמה בשנת 1936 בימי מאורעות תרצ"ו-תרצ"ט בחסות השלטון הבריטי, כגוף חוקי להגנת היישובים העבריים מפני התקפות הערבים, כחלק מכוחות הצוטרות. הבריטים נעזו בכך לדרישת הסוכנות היהודית, לאפשר שימוש בנשק לגלי להגנת היישוב בימי המאורעות.

למתנדבים למשטרת היישובים ניתן הכינוי "נוטרים" ובגירסה ערבית "אפירים". אנשי הכוח נחשבו כ"שוטרים מוספים", דהיינו אנשי כוח עזר משטרה, בהתאם לסמכות שהייתה נתונה למפקדי המשטרה הבריטית לגייס, במידת הצורך שוטרי עזר. המונח גפיר (Ghaffir) הוא שם תורכי המופיע בקוראן ומתאר "שומר מקומות קדושים". לא ברור מדוע האנגלים בחרו שם זה לתיאור נוסר בארץ ישראל.

משכורתם, נשקם ומדיהם ניתנו לנוטרים על ידי הבריטים. בחודש מאי 1936 גויסו עשרות הנוטרים הראשונים ונשלחו להגנת היישובים בעמק הירדן ובעמק זרעאל, כשהם מצוידים בנשק מיושן וחובשים כובע אופייני לימי השלטון העות'מאני שנקרא "קולפאק". במהלך המאורעות גדל מספרם והגיע בשנת 1937 ל-15,000 איש ב-10 גדודים אזוריים, ניתנו להם מדים באים ונשק טוב והם הורשו לצאת מתחום היישובים גם לשדות ולמטעים. הקולפאק התורכי הוחלף לכובע אוסטרלי רחב שוליים.

הקמת משטרת היישובים הייתה גורם מכריע לשינוי לטובה במצבו הבטחוני של היישוב במהלך המאורעות. פורמלית היו הנוטרים תחת פיקוד בריטי, אך בפועל פעלו תחת פיקוד ארגון "ההגנה".

בשנת 1938 איבטחו הנוטרים את העלייה לתצית. באירוע זה צולמה התמונה המפורסמת של יצחק שדה החובש שני סמלים צעירים מכוח הנוטרים משה דיין מימין ויגאל אלון משמאלו, כשהם במדים, נשקיהם בידם ולראשם כובע הקולפאק; תמונה שעל גבה כתב חיים ויצמן את המלים הצבאיות: "המטה הכללי".

במסגרת משטרת היישובים פעלו יחידות מיוחדות: נוטרי הרכבת, נוטרי שדות התעופה, נוטרי "גדר הצפון", נוטרי משמר החופים והמשמר הנע - ותחנות. בשנת 1939 כללה משטרת היישובים 22,000 איש. משטרת היישובים המשיכה לפעול עד לסיום המנדט הבריטי.

נוטר "גפיר" בדרגת רב"ס במשטרת היישובים. קיבוץ מעלה-החמישה שנת 1942. סמל כובע של גפיר.

לאחר החלטת עצרת האו"ם על חלוקת הארץ לשתי מדינות, התייצב יצחק לשרות בחטיבת גבעתי.

חטיבת גבעתי

"גבעתי" בתקופת מלחמת העצמאות

אחת משש חטיבות החי"ר שהוקמו בדצמבר 1947 הייתה חטיבת "גבעתי", בפיקודו של שמעון אבידן. בראשית קיומה פעלה החטיבה במחוז ת"א, לחמה וגברה על כוחות ערביים עדיפים בכיבוש תל א - ריג בין יפו לבת - ים, בצומת בית - דגון ובאבטחת הדרך לירושלים. מאוחר יותר ביצעה החטיבה פשיטה מוצלחת על מפקדת הכוחות הערביים בגזרת רמלה - לוד. למרות הצלחות אלה, מחוז ת"א לא היה האיזור שיועד לחטיבה.

איזור הדרום, על ישוביו המבודדים וכביש מגדל - בית ג'וברין, שכיבושו ע"י הערבים היה מביא לניתוקם, היה הגיזרה עליה הופקדה החטיבה. הישובים היו קטנים ומבודדים, מה שאילץ את החטיבה להתפצל לכוחות קטנים. בנוסף "הושאלו" אנשי החטיבה למשימות בגזרות השונות. מבצע "נחשון", תולדה של קושי בהעברת אספקה לירושלים, היה אחת מאותן משימות, בהן לחמו חיילי "גבעתי", ומח"ט "גבעתי" - שמעון אבידן - היה ממפקדיה.

עם תחילת הפלישה המצרית מצאו עצמם אנשי "גבעתי", ועימם תושבי הדרום, בהתמודדות עם צבא מצרי סדיר. הלחימה התנהלה במספר שלבים: השלב הראשון היה יצירת מגע עם הצבא המצרי מזה ועם הלגיון הירדני מזה. השלב השני שלה היה בלימת הצבא המצרי, שבעקבותיו החלו לוחמי "גבעתי" מתישים את הצבא המצרי. בסופו של דבר עבר צה"ל למתקפת נגד, שבסיומה, לאחר מספר מבצעים בהם השתתפו גבעתי, חובר הנגב כולו למדינת ישראל.

מבצע יואב" (15 - 22.10.48)

במבצע החל כאשר המצרים ניתקו למעשה את הישובים העבריים מן המדינה. חלקה של חטיבת "גבעתי" במבצע התבטא בכיבוש משלטי חוליקאת, כאוכבה ו"הצומת" (המוכר כיום כצומת "גבעתי"). לאחר סיום המבצע פינו המצרים את האיזור עד מבואות עזה. כמה מאתרי הקרבות זכורים עד היום, לאו דווקא בהקשר ללוחמי "גבעתי", שבלחימתם העיקשת הצליחו לעיתים להדוף את הצבא המצרי. בין אתרים אלה נמנים קרבות נגבה, שהכוחות המצריים הגיעו עד לגדרותיו, ניצנים הישנה, שנפלה בהתקפת בזק, גבעה 69 ומשטרת עיראק - סוידאן, שנכבשה לאחר מספר התקפות כושלות ע"י השריון.

"גבעתי" ממלחמת העצמאות

לאחר מלחמת העצמאות הפכה החטיבה לשתיים - האחת חטיבת מילואים - חטיבה 17, והשניה נותרה בשמה - חטיבת "גבעתי".

בקיץ '56, עם פירוק החטיבה הסדירה, קיבלה חטיבת המילואים - חטיבה 17 - את השם "גבעתי", ותחת שם זה לחמה במבצע קדש (1956) ומלחמת ששת הימים (1967) בחזית המרכז. במלחמת ששת הימים לקחה החטיבה חלק בהשתלטות על השומרון וגב - ההר עד לגדות הירדן. במלחמת יום הכיפורים (1973) החזיקה החטיבה בגזרה מול הארמייה השלישית של הצבא המצרי, וחייליה החזיקו את הקו בעיר המצרית החצויה סואץ.

"גבעתי" קמה מחדש

בעקבות מבצע "שלום הגליל" הורגש הצורך בכוחות חי"ר נוספים. חלק מן המענה לבעיה היה הקמתה מחדש של חטיבת "גבעתי", ב - 83.1.1.

כחטיבת חי"ר מן המניין נושאת "גבעתי" בעול הביטחון השוטף בדרום לבנון, בשטחים ולאורך הגבולות. משימות אלה ממלאת החטיבה כמו אחיותיה הוותיקות, וזאת בנוסף להתמחותה המיוחדת - החפה, כלומר נחיתות כוחות חי"ר מן הים.

בגבעתי משרתים רבים מבני ישיבות ההסדר, אשר משלבים בה את שירותם הצבאי עם לימודים תורניים.

חטיבת "גבעתי" הוכפפה בשנת 1999 לעוצבה בפיקוד הדרום, במסגרת שינויים ארגוניים שנערכו בצה"ל.

בזמן שירותו בחטיבת גבעתי השתתף :

בפעילות בדרום ,
בשמירת הביטחון בקו תל אביב- ראשון - לציון,
בכיבוש סרפנד

סרפנד

כפר ערבי ובסיס צבאי בריטי גדול לשעבר בצד הכביש מיפו אל רמלה, כ- 17 ק"מ מיפו.
בימי קדם היה במקום ישוב יהודי בשם צריפין, ובימי הביניים הייתה בו קהילה שומרונית גדולה. הבסיס
הצבאי הוקם ליד הכפר סרפנד בשנת 1917 על-ידי הבריטים. לאחר שכבשו מידי התורכים את יהודה
ולקראת המשך התקדמותם לכיבוש צפון הארץ ועבר-הירדן.
לאחר כיבוש כל ארץ-ישראל בידי הבריטים, הפכו את סרפנד לבסיס הצבאי הראשי באיזור, ובו חנו גם
הגדודים העבריים "קלעי המלך" ו"הראשון ליהודה", אשר חייליו יצאו במאורעות הדמים ביפו במאי
1920 לעזרת יהודי יפו ותל-אביב. בעת מלחמת-העולם השניה שימש סרפנד אחד הבסיסים הבריטיים
המרכזיים במזרח התיכון, ובו התאמנו אלפי החיילים והחיילות הארצישראליים שהתנדבו ליחידות
הצבא הבריטי למלחמה בנאצים.
ב-14 במאי 1948 מסרו הבריטים את הבסיס סרפנד לידי הערבים, אולם אור ל-20 במאי נכבש מידיהם
הבסיס על-ידי גדוד מחטיבת "גבעתי". הערבים ערכו כמה התקפות על הבסיס, אולם כולן נהדפו.
לאחר מלחמת העצמאות הפך בסיס סרפנד למחנה צבאי ישראלי בשם צריפין, ובו נמצא גם בית-
החולים הגדול "אסף הרופא".

יצחק השתתף בשלבים הראשונים של מבצע נחשון.

מברק היציאה למבצע נחשון

מבצע נחשון - מבצע במסגרת מלחמת העצמאות, שחל בליל 2-3 באפריל 1948, שמטרתו הייתה יצירת ציר מאובטח להעברת שיירות אספקה ותגבורת לירושלים.

מטרת המבצע

דוד בן גוריון כמחזיק בתיק הבטחון לאותה עת, אשר ראה את ירושלים כמרכז הכובד של המערכה כולה, הורה לרכז כוח גדול של כ-1,500 לוחמים למבצע זה. ערב המבצע הסביר בן גוריון כי ישנם שלושה מרכיבים עיקריים לחשיבות המבצע: תל אביב, חיפה וירושלים. כמו כן, טען בן גוריון, כי הכנעת ירושלים תהיה מכה אנטישית לשוב היהודי, ולכן יש לצאת למבצע בלי להתחשב בסיכונים. המבצע נועד ליצור ציר מאובטח לעיר, ולשם כך היה צורך בהשתלטות על הכפרים הערביים בין חולדה לקריית עבים. בראשו עמד מח"ט חטיבת גבעתי, שמעון אבידן.

מקור השם למבצע הוא תנכי, מנחשון בן אבינדב שקפץ ראשון לים סוף. דמותו של נחשון בן אבינדב מסמלת גבורה ונחישות.

תוצאות המבצע

מיד לאחר פריצת הדרך, יצאה שיירה של 60 מכוניות מחולדה לירושלים. בסיומו של המבצע ב-15 באפריל, דווח מעברן הבטוח של 3 שיירות לעיר הנצורה, אך מייד עם תומו הדרך לירושלים נחסמה שוב.

למרות הכישלון הייתה למבצע חשיבות רבה:

1. ירושלים ניצלה ממצור
2. היישוב היהודי הוכיח, בפעם הראשונה, שהוא מסוגל ליטול יחמה צבאית ולתקוף.
3. המורל בארגון "ההגנה" עלה.

מבצעים נוספים שמטרתם הייתה לפנות את הדרך לירושלים ולסביבתה בוצעו לפרקים במהלך ארבעת השבועות הבאים.

יצחק סיים קורס חובשים והשתתף בקרבות נגד המצרים בסביבת בית דראס.

הניצחון הראשון בקרבות עשרת הימים - בית דראס

8.7.48

סיפור שמעון מרגולין, מ"פ בגדוד 53:

"בימים האחרונים להפוגה הראשונה [9.7.48-11.6.48] ישבתי עם פלוגתי במתחם בית-דראס, מעין מוצב-חוץ לבאר טוביה, שנועד למנוע התקדמות אויב בשטח משדה התעופה (בין בית-דראס ובאר טוביה) ועד למבואות ג'וליס, וכך התחבר לכביש קסטינה-גדרה. לרשותי עמדו שלוש מחלקות לא מלאות, מק"ב באזה אחד וכיתת מרגמות "3". "עם שחר התעוררתי לשמע יריות נשק קל ויללות שפילחו את הדממה. קול נפץ נשמע מכיוון דרום, והוא הפתיע אותי, שכן השעה הייתה 05:55 של 8.7, 28 שעות לפני מועד סיום ההפוגה.

בשעה 06:10 בא לעמדת הפיקוד מפקד המחלקה, יוסף ישרון, והודיע לי כי טנקים מצרים רבים מגיחים לעבר המתחם מכיוון צפון מערב, כלומר: אשדוד. עד מהרה התברר לנו כי המדובר ב-13 כלי רכב משוריינים, אשר באותם ימים הגדרנו את כולם בשם טנקים. כן גילינו תנועת אויב במוצב העוזב, המרוחק כ-300 מטר מעמדותיה של מחלקה 1. מחלקה זו פתחה באש עזה על האויב. זמן מה לאחר מכן, נתגלו אנשי אויב ליד גדרות הצבר הקיצוניות ומזלג הדרכים היוצאות מהכפר. במזלג ישבו שני אנשי פיאט - מתי ברוכין ונועם כשר. חיילי האויב, שהגיעו עד לטווח רימון-יד מעמדתם של מתי ונועם, הטילו עליהם רימונים, שאחד מהם נפל בעמדה. מתי לא איבד את עשתונותיו והחזיר את הרימון לשולחיו. זו הייתה מנת חלקם של עוד שני רימוני-יד. האויב נדם לזמן מה וניתנה למתי ולנועם השהות להתחמק לעבר מטה הפלוגה. בבואם הם מסרו כי האויב נמצא ליד גדרות הצבר הקיצוניות.

אנשי מחלקה 1 יצאו מעמדותיהם, התקדמו לעבר גדרות הצבר, שמאחוריהן הסתתר האויב, הטילו בו רימוני-יד והדפו אותו. העתודה, שתי כיתות, בפיקודו של סמ"מ יונה שיינפלד, ביצעה תנועת איגוף. משימתה הייתה לבדוק את מצב הכיתה שהחזיקה במוצב הקטן שמדרום לנו, ולתקוף את האויב אם נאחז במוצב זה. כוח העתודה יצא למשימתו הקשה. בדרכו גילה במבואות הכפר אנשי אויב מעטים בלבד, והללו ברחו בבהלה. הבורחים לא הספיקו להזהיר את חבריהם שעלו על המוצב הקטן, שכן כשאנשינו קרבו לשם הם מצאו את חיילי האויב בלתי מוכנים כלל. הם היו שיכורי ניצחון על הקטע הקטן שכבשו, ועטו כדורים על חפציהם האישיים של ההרוגים והנסוגים. בטרם הבחין האויב בחיילינו, ניתכה עליו מכת אש, שהפילה רבים מאנשיו וגרמה מהומה רבה. הנוותרים החלו בורחים. היה זה ניצחון חשוב ראשון של אנשינו בקרבות עשרת הימים. אולם שמחתם הפכה לתוגה, משנתגלו להם התוצאות המחרדות של הצלחתם הראשונה של האויב. בחפירה של כיתת שבתאי, שכב שפרן הרוג מכדור בראש. במרחק לא רב משם היו מוטלים אברהם זונבליס המ"כ, ואברהם רופא המקלען, אשר רוסקו על ידי רימון-יד. לא הרחק מהם היה מוטל מנוח בנקוביץ, שצנח כנראה מהעץ עליו עלה לתצפית, משפגע כדור בראשו.

חיילי האויב, אשר ברחו מאנשי העתודה, נעו חשופים לעבר המוצב המחלקתי העוזב, שהפך עתה, לאור היום, מטרה מצינית לאנשי מחלקה 1. במיוחד היטיבו להכות באויב המקלענים, ובעיקר הברן שבידי המקלען חנן. כלי אחר, שעשה שמות באויב, היה המרגמה "2" שהופעלה בהתלהבות בידי מפקד מחלקה 1 מאיר אפל. אנשי האויב שנסוגו מהמתחם המחלקתי העוזב לכיוון דרום-מערב, נפלו כפרי בשל ידיהם של אנשי המשלט המחלקתי המרוחק. המחלקה הזאת פעלה עצמאית, כי בגלל המרחק לא היה לי כל קשר עם מפקדה, משה הלר. לא יכולתי לנצלה כראוי ולא ידעתי דבר על גורלה. הדי היריות והנפץ שעלו מכיוונה לימדוני כי המקום "חי" עדיין. יצאתי בגפי לעבר אותה מחלקה.

כשהגעתי אליה בצהריים, מצאתי את אנשי המחלקה חוגגים את ניצחונם. הם הראו לי בגאווה מק"ב ויקרס, הראשון שנפל בידי החטיבה עד כמה שידוע לי. את תפיסתו של מקלע בינוני זה יש לזקוף, כפי שסיפרו לי, לזכותו של המ"כ דני. הלז כיוון מרגמה "2" לעבר קבוצת מצרים, היטיב לפגוע, והניסה כשהיא מותירה את המק"ב מאחוריה. התפלאתי על שלא הגיעה אלינו כל העת תגבורת מבאר טוביה. תשובה לכך קיבלתי משהגיע בשעות הצהריים המג"ד עם קצין המודיעין מישקה לבית-דראס.

סיפור המג"ד: "ביום ההתקפה לא עמדה לרשותי כל עתודה. הגדוד כולו היה מפורז במשלטים. עם בוקר ה-8.7 גילינו טור של שיריוני אויב מתקדם מכיוון אשדוד לעבר באר טוביה. מטרתם הייתה, כנראה, למנוע תגבורות לבית-דראס. האויב הסתפק בתמרון בלבד, ללא ירי, ונשאר במקומו.

שלחנו שלושה סיירים לבית-דראס, לברר מה קורה. בינתיים הגיעו אלינו שניים מאנשי הפלוגה שבכפר וסיפרו בקול נרגש על חיסול העמדה ועל בריחתם מהכיתור. הם לא ידעו מה גורל שאר האנשים. לאחר שנרגשו ביקשו רשות לחזור לפלוגתם.

הוריתי לארגן תגבורת מקרב האנשים שנמצאו במחנה מפקדת הגדוד. המ"מ קוקה נקבע כמפקד התגבורת, שמנתה

כמחלקה. אולם התגבורת נאלצה לחזור מדרכה משנתקלה באש השיריון המצרי.
שעה ששיריוני האויב החלו בנסיגה, היינו - מישה רובשקין, קצין המודיעין הגדודי, ואנוכי - בדרכנו לבית-דארס. שם נראה היה לי, כי עייפותם של הלוחמים והעובדה כי איבדו ארבעה חברים יקרים דיכאה את רוחם, על אף ניצחונם הגדול. יתכן שמשום כך לא ערכו עד בואי סריקה יסודית בשטח כדי לחפש אחר חיילי אויב פצועים, שלל, נשק ומסמכים. יצאתי מיד, בלוויית המ"פ שמעון, קצין המודיעין וכיתת מאבטחים, לסיור בשטח. זו הייתה לי הפעם הראשונה לראות עשרות הרוגים מצריים ולידם רובים, מקלעים ותחמושת, מונחים דוממים כלאחר סער. בזהירות ובקפדנות התקדם קצין המודיעין צעד אחר צעד, משיח לשיח מתלולית לתלולית. לפתע קפאתי על עומדי. קצין המודיעין הרעים בערבית: 'קום, צא!' קורפורל (רב-טוראי) סודאני שחור יצא בכבדות וביקש מים. משריווה את צימאונו, שאל אותו קצין המודיעין בקול מצוה: 'היכן מפקדך?' הוא הצביע על שיח במרחק 20 מטר. מיהרנו לשם ואכן גילינו לידו סודני בגיל העמידה, שחזותו העידה בו כי הוא מפקד. הוא היה פצוע בחלק התחתון של גופו ונבצר ממנו לקום. בתחילה נפחד והסתיר את דרגתו. אך גילינו שהוא רב-סרן. שלחנו להביא אלונקה. המ"פ הפצוע, אף שלא הבין את שפתנו כמו קרא את מחשבותינו, ואמר לקצין המודיעין: 'טפל תחילה באנשי הפצועים קשה. שניים מהם נמצאים בסביבה הקרובה'. מילאנו את חפצו והחילונו נעים לעבר עמדותינו בכפר. בדרך אמר: 'אמרו לנו, כי אתם רוצחים את השבויים... כעת אני רואה בעליל כי אתם אנשי צבא סדיר, בעלי משמעת המכבדים את חוקי ד'נבה'.

עם חידוש הקרבות אחרי ההפוגה הראשונה עבר עם יחידתו
לנגבה והשתתף בקרבות בגזרה זו.